

Bogár László: Félreinformálva

2013 február 05. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

Mérték

Korunk sok minden más mellett komplex globális „nyelvi háború” színtere is. A világot meghatározó er?k, intézmények, illetve ezek képvisel?i olyan sajátos metanyelvet használnak uralmuk fenntartására, amelyet csak igen körültekint? dekódolással lehet pontosan értelmezni.

Márpedig az emberek nagy része, éppen e hatalom által, eleve megfosztatott minden olyan eszközt?l, amely segíthetné abban, hogy megértse ezt az életét dönt? módon befolyásoló, de többnyire feldolgozhatatlanul bonyolult nyelvet. Az alábbiakban arra tennék kísérletet, hogy a Nemzetközi Valutaalap és az Európai Bizottság legújabb, hazánkat érint? országértékeléseit próbáljam meg arra a nyelvre lefordítani, amelyen már talán kicsit érthet?vé válik számunkra, hogy mi is a valóságos tétje annak a színjátéknak, amelyet az IMF-fel zajló tárgyalások fed?név alatt ismerhettünk meg az elmúlt immár több mint egy év alatt. A terjedelmi korlátok miatt ez a kis áttekintés csak vázlatszer?, és csupán a legfontosabbnak látszó összefüggésekre igyekszik kitérni.

Miel?tt ebbe belefognék, rögzíteném, hogy természetesen a magyar kormány is kénytelen ezt a hamis nyelvet használni, egyébként azonnal szétzúzná a globális véleményhatalom, így aztán nincsenek könny? helyzetben a kormányt támogató társadalmi csoportok sem, hiszen nemcsak az „ellenfél”, hanem a saját kormányuk megnyilatkozásainak megfejtése sem mindig egyszer? feladat. A tárgyalás eleve egy elbeszélhetetlen összefüggésre épül. Nevezetesen arra, hogy az IMF-t?l hiába várnánk, hogy úgymond „megvédjen” minket a spekulatív piaci er?k pusztító hatásától, mert a valutaalap maga is ugyanennek a globális pénzhatalmi struktúrának a megjelenít?je.

Ha nem kötünk megállapodást, az a gyors „lezúzást” jelenti a globális pénzpiacok megtorló er?i részér?l, ha viszont megkötjük, az lassú szétmorzsoltatás lesz az IMF diktátumai által… Szóval máris itt van a szokásos történelmi kutyaszorító! A tárgyalások végtelenbe tartó elhúzása tehát a legbölcsebb dolog, amit a kormány egyáltalán tehet ebben a helyzetben. A most elkészült országértékelés egyébként nem is a tárgyalásokhoz kapcsolódik, hanem intézményes része az IMF-fel fennálló kapcsolatunknak. Az IMF és az Európai Bizottság dokumentumából azonnal kit?nik, hogy a két szervezet most egészen máshová helyezi a hangsúlyokat. Az el?bbi sokkal inkább a növekedés kérdéskörére összpontosít, az utóbbi számára pedig változatlanul az egyensúly a központi kategória. Ennek feltehet?en az az oka, hogy az Európai Unió uralmi struktúráinak változatlanul az államháztartási egyensúly helyreállítása a szó szerinti létkérdés, az IMF számára azonban egyre inkább a globális növekedés leállása okoz súlyos dilemmát. Erre utal az is, hogy drámai fordulatként éppen az IMF hívta fel a figyelmet a hosszú évtizedeken át éppen általa er?ltetett megszorítások hiábavaló voltára.

Bár most Magyarországra nézve mégis – csak alig burkoltan – további súlyos megszorításokat szorgalmaz. A növekedés versus egyensúly kérdésköre az uralkodó globális diskurzustér egyik leginkább elbeszélhetetlen tabuja. Akárcsak számos más országban, nálunk is tragikus módon látszik igazolódni az a régi gyanú, hogy a növekedés és az egyensúly állandó összeütközése az elmúlt negyven év minden változása ellenére ma is ugyanúgy érvényesül, mint bármikor ebben az id?szakban. Vagyis ha van növekedés, az menetrendszer?en eladósodáshoz vezet, és ha ennek nyomán helyreállítják az egyensúlyt, akkor meg nincs növekedés, s?t többnyire visszaesés van, mint most is.

Rendszerek, kormányok jönnek-mennek, ám ez az összefüggés – a jelek szerint – marad. Az igazi tabu az, hogy ez nem is lesz másképpen mindaddig, amíg a globális pénzhatalmi rendszer így m?ködik. Ez a ciklikus változás ugyanis a hatalmi rendszer globális m?ködtetésének két fázisa. Az els?ben a globális birodalom bepumpálja a pénzét a lokalitásokba, majd a második fázisban az egyensúly-helyreállító megszorításokon keresztül kiszívja annak sokszorosát, és aztán kezd?dik minden elölr?l. Mivel minden pénz az ? ellen?rzése alatt áll, így eleve csak olyan feltételekkel adja, hogy azt csak folyamatos megszorítással lehet kigazdálkodni.

Az állandóan emlegetett strukturális reformokra – amelyek most is az országjelentések központi elemét képezik – pontosan azért van szükség, hogy az államháztartás rendszerében a bennszülöttek társadalomreprodukciós céljait szolgáló szférák fel?l egyre inkább a külföldi tulajdonú transznacionális vállalatok, f?ként nagybankok által kiszívható kamat és profit felé tereljék a társadalom értékáramlatait. A birodalmi hatalmi intézmények – az IMF és az EB – persze sopánkodnak azon, hogy a kormány nem tudja egyszerre csökkenteni a deficitet és az államadósságot, közben pedig gyorsítani a növekedést. Ez utóbbi valójában a kivihet? kamatok és profitok fed?neve. Szóval, hogy miért nem képes egyszerre m?ködtetni az els? és a második fázist. Mindezt úgy, hogy azért közben a bels? társadalmi és politikai feltételek is kiegyensúlyozott fejl?dést alapozzanak meg.

Mint mindig, a gazdasági növekedés felgyorsítását mindkét szervezet dönt?en az itt tevékenyked? transznacionális vállalatok exportvezérelt növekedését?l várja. Vagyis attól a globális bérmunkás-konstrukciótól, amely m?ködési feltételeinek el?állítása láthatólag lényegesen többe kerül a magyar társadalomnak, mint amennyi hasznunk e vállalatok itt fizetett béreib?l és az államnak fizetett adóiból származik. És ezzel a kör bezárulni látszik…

Bogár László - magyarhirlap.hu

Ajánló